

Carla Gracia: «Necessitem explorar el dolor»

L'autora de «L'abisme» escriu per digerir el món

He quedat amb la Carla Gracia a una granja de l'Eixample que li és habitual. M'espera com una amfitriona, puntual, asseguda a un petit sofà i amb un got a la mà. En veure'm s'aixeca amb cortesia sincera i somriu; mentre ens fem dos petons que fan gust d'una familiaritat futura, proposa canviar a una taula més íntima. Tota ella se m'afigura d'una fragilitat irrompible, d'una solidesa delicada i elegant. Rere les ulleres, li endevino la mirada antiga d'una nena massa gran; en la seva veu tendra, una dicció madura. Veig en la Carla una dona de contrastos invisibles als ulls, als que cal parar l'orella i també una mica el tacte de l'ànima. Una escriptora jove capaç de convertir-se en un escriptor sexagenari reputat a punt de caure dins *L'abisme* (https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=L%27abisme&cat=UNIVERS_LLIBRES) (Univers, Enciclopèdia Catalana).

Malgrat les diferències sobre les quals vinc a aprendre, compartim algunes circumstàncies essencials: hem passat per l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès, hem estat professores de tècniques narratives aquí i allà, escrivim sobre escriptura... però sobretot som dones, escriptores, força joves, i escrivim en català; quatre medalles no gaire fàcils de carretejar. Tinc ganes de saber com veu molts dels temes que m'inquieten, alguns dels quals són eixos fonamentals de la seva darrera novel·la.

Foto: Ariadna Arnés

Per què escrius?

Jo escric perquè des de molt petita m'ha costat relacionar-me amb el món. Vaig patir *bullying* a l'escola durant molts anys i vivia molt en el meu món. Soc una persona molt sensible en un aspecte físic; la meua manera de digerir el món és marxar a altres mons mentals, posar-los sobre el paper. Així és com intento canviar les coses, lluitant-hi d'alguna manera. El resultat final acostuma a ser una crítica, una lluita, sense que aquesta hagi estat la motivació inicial. Això m'ajuda a ser més feliç.

Em sobta i m'admira que el protagonista de *L'abisme*, si bé comparteix el teu ofici, estigui als antípodes de tu, per gènere, per edat, per moment, per moral. Per què i com et poses aquí?

El primer motiu és la influència d'amics escriptors que viuen i veuen la vida d'una forma diferent de la meua, doncs jo la miro de forma molt lineal. Em sembla molt interessant entendre com ho viuen els altres; per exemple, ara treballo sobre Goethe i Schiller, i m'agrada veure com ho feien. Potser per això marxo. Però també hi ha un segon motiu: tot això neix perquè jo vaig entrar al món de l'escriptura amb moltes ganes i entusiasme i vaig topar amb una persona que no compartia aquestes idees i que es va apropiat de la meua feina. Al principi vaig sentir molta tristesa però, en aconseguir alliberar-me'n, em vaig preguntar com vivia, com era el seu dia a dia. Els meus personatges no els construeixo, simplement apareixen. En aquest cas se'm va aparèixer un home amb un manuscrit a les mans, i aquest manuscrit el feia sentir molt incòmode. Em vaig preguntar per què i vaig comentar a estirar, estirar, estirar...

Per què creus que s'ha assecat la font de l'Octavi Fontseca, protagonista de *L'abisme*?

També hi ha el Pere Llopis, de Llop... Perquè l'editorial...

Ah! [*Riem.*]

L'Octavi ha perdut els orígens, ha perdut el motiu pel qual escrivia en els inicis, quan escrivia perquè necessitava treure moltes coses d'ell mateix. Ara escriu perquè s'ha de fer, per les expectatives, per diners... I s'asseca.

La premissa del llibre és la figura del *ghost writer*, que és un gran tema, però al costat d'aquestes dualitats -autor públic i autor real, obra potencial mai escrita i obra falsa però reeixida- n'hi trobem d'altres: dues dones per al protagonista, dos homes per a la seva mare... i sobretot la pedra.

Efectivament el manuscrit és un llindar i, així que el protagonista l'accepta, comença la seva caiguda. Però del que parla la novel·la a nivell profund és de totes aquestes altres coses -que estic súper contenta que hagi vist [*Riu.*]- que tenen a veure amb les decisions que prenen els personatges: la mare -marxo o em quedo?-, el pare -denuncio o busco?-, o ell mateix -accepto el manuscrit?, em quedo la pedra?-. Del que provo de parlar és d'aquestes petites decisions del dia a dia, tries que no tenen a veure amb matar ningú, que no són grans decisions, però que construeixen la nostra vida, que ens incomoden i que no deixen que les coses siguin senzillament millors. Què ens porta a llançar-nos a l'abisme? Necessitem explorar el dolor.

I quan saltes, no hi ha marxa enrere.

No. I és acumulatiu.

Veiem la teua maduresa com a persona i com a escriptora en el fet que, en llegir-te, sortim de la dimensió en què vivim i ens endinsem al teu món. És una feina molt fina que, més enllà de l'argument, té a veure amb la construcció dels personatges, l'ús dels detalls i un estil

acurat.

Cal conèixer bé els personatges, sí. Aquesta novel·la està construïda a trossets, no linealment, i, quan escric una escena, al principi no sempre sé què faran o com ho faran, però després sí. Aquests salts en el temps, permetre que s'esdevinguin de manera orgànica, que els enllaços siguin suaus, fan que el text s'assembli a la forma en què pensem i en què pensa el personatge a qui seguim. I després cal treballar molt les frases, les paraules... En aquesta segona novel·la, després de l'aprenentatge fet amb *Set dies de Gràcia* (<https://www.megustaleer.com/libros/set-dies-de-gracia/MES-047347>), ho he pogut desenvolupar sense haver de ser tan trepidant, aturant-me a descriure els escenaris i els detalls.

Has estat alumna i professora en escoles d'escriptura. Creus que això t'estigmatitza, condiciona la teva imatge pública com a escriptora?

Jo estic molta agraïda a l'Escola d'Espectura perquè hi vaig aprendre moltíssim. Em va descobrir la ficció, en el sentit de plantejar-me la possibilitat d'anar més enllà, de dedicar-m'hi. L'Eduard Márquez, el Ricard Ruiz, el Manel de la Rosa... Potser hi ha qui em tracta com "l'alumna de", però si no em veuen més enllà d'això, ells s'ho perden. Ara faig un màster a Anglaterra sobre això mateix, i allà ningú queda estigmatitzat per aquest motiu; ho tenen integrat i entenen que, a escriure, se n'aprèn. Jo escric perquè necessito escriure i vaig fent la meva carrera. La meva imatge... bé... El que m'importa és que arribi el que escric.

Estàs escrivint en anglès. És per què des del català és massa difícil actualment que l'obra sigui traduïda a l'estranger?

Jo volia fer un màster en Espectura Creativa i vaig triar una universitat anglesa. El projecte del doctorat és precisament escriure una obra, perquè entenen que una novel·la aporta coneixement. Això em va fantàstic perquè em permet desenvolupar la part acadèmica sense aturar la meva producció literària. Em vaig plantejar què significava per a mi escriure en anglès en aquest moment socialment tens; primer vaig tenir un petit sentiment de traïció, i després també de valentia. Els professors m'havien repetit: "Dedica't al que vulguis menys a escriure", perquè soc dislèxica. I em vaig dir: per què no? Aprenc dels millors, i em fa millor escriptora també en català. Estic tan contenta i estic aprenent tant... I en parlo, a la tesi, de la situació dels escriptors en català, de si som traduïts, de quant venem...

Parlant de la professionalització de l'espectura, i tornant a *L'abisme*: què en penses, dels premis? Els podem utilitzar com a font d'ingressos els que ja ens hi dediquem o els hem de deixar pels que comencen?

A mi el que em preocupa és que necessitem els premis per vendre un llibre, necessitem la faixa del premi, i hi hem acostumat els lectors. N'hi ha molts, aquí, massa. Com a escriptora m'agrada que hi hagi premis i que no siguin com els de *L'abisme*, que siguin fiables i no per potenciar una figura concreta de forma preparada. Esclar que tenim escriptors que necessiten els premis per viure, com a avançament econòmic, com a reconeixement a una carrera i a una experiència; i ja hi ha premis per joves o per a gent que comença. Però em fa molta pena que els autors necessitin els premis per tenir uns ingressos justos. Tenim un mercat molt petit i viure d'això és complicat. Estic d'acord amb els premis sempre que puguin ser un bon referent; perquè hi ha llibres que, només per haver rebut cert premi, ja no me'ls compraria.

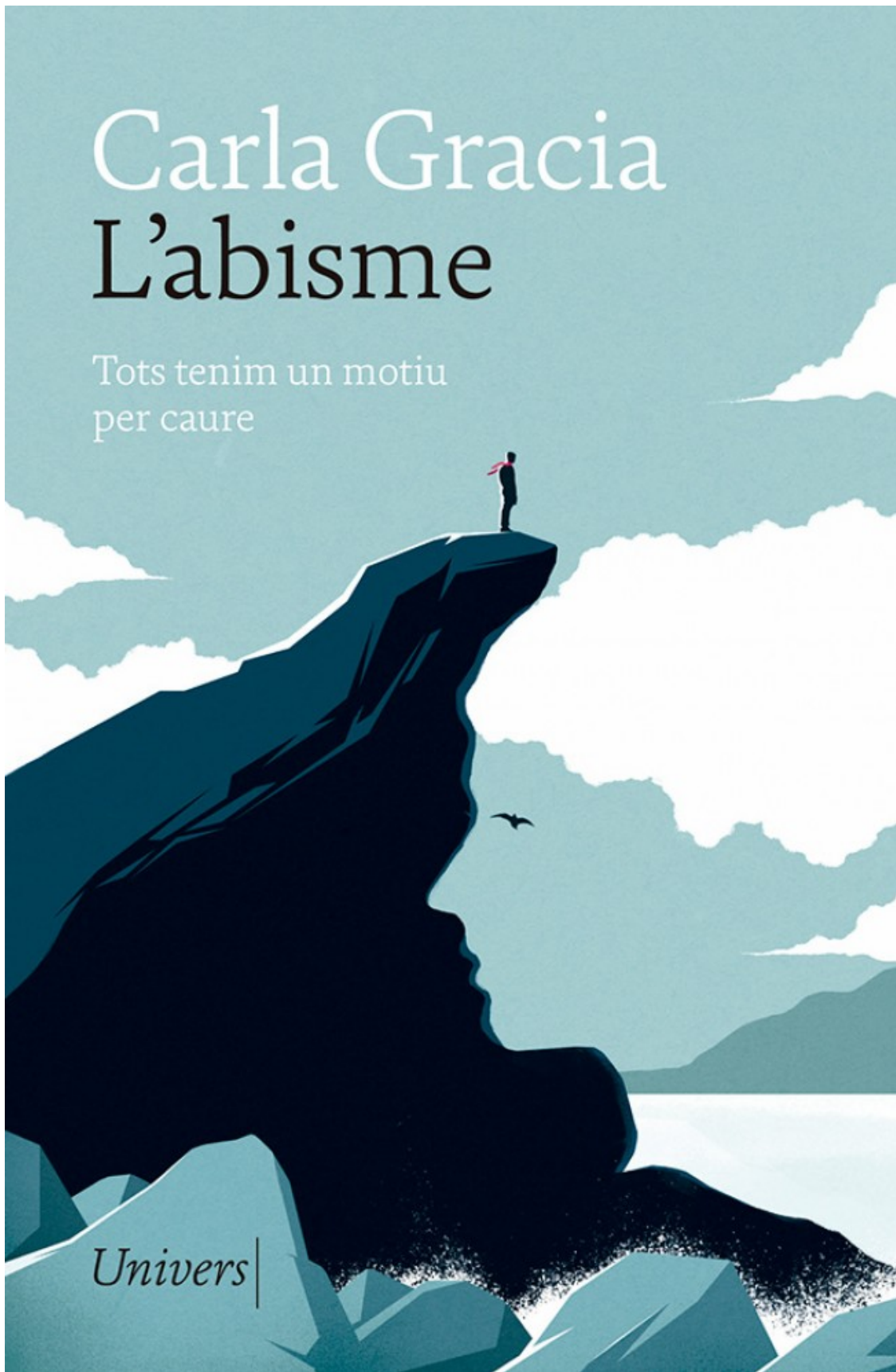
Quin camí tan difícil, provar de viure d'escriure.

Sí. L'any passat feia classes a la universitat als matins i d'espectura a les tardes, i entre les dues feines completava un sou. Escrivia els caps de setmana i a les nits. Vaig acabar esgotada, i fins i tot em trobava malament. Aquest any he agafat en part una excedència. Jo per escriure necessito un ritme, i deixar que tot vagi entrant i sortint.

Carla Gracia L'abisme

Tots tenim un motiu
per caure

L'abisme

(https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=L%27abisme&cat=UNIVERS_LLIBRES)

© Carla Gracia
© 2019, Univers